

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Český svaz ochránců přírody Šumperk**, IČO 22714171
sídlem nám. Republiky 2, 787 01 Šumperk
zastoupený předsedou Ing. Slavomírem Bušinou

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČ 00164801
Odbor výkonu státní správy III, oddělení Liberec
sídlem 1. máje 858/26, 460 07 Liberec

za účasti: **Ing. P. R.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 03. 07. 2024, č. j. MZP/2024/230/1157,

takto:

- I. Žalované rozhodnutí se ve druhém výroku, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce ze dne 21. 03. 2024, ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 21. 03. 2024, č. j. KUPA-3343/2024-8, jímž bylo rozhodnuto o tom, že záměr "Cykloturistické základny pod Klepáčem" nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).
2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když namítal, že proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno blanketní odvolání, ve kterém stálo uvedeno, že odůvodnění bude doplněno. Žalobce zastává názor, že měl být ze strany žalovaného vyzván k doplnění důvodů odvolání, k čemuž mu měla být stanovena přiměřená lhůta. Žalovaný však postupoval jinak, když tak neučinil a bez dalšího o odvolání rozhodl, čímž měl zkrátit žalobcova práva a zatížit tak řízení vadou, pro kterou musí být jeho rozhodnutí zrušeno.
3. Žalobce poukázal na to, že nesprávným postupem žalovaného nemohlo dojít k uplatnění věcných námitek, což znemožnilo zjistit skutečný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti.
4. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Ve vyjádření k žalobě strana žalovaného setrvala na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen o tom, že v situaci, kdy žalobce avizoval, že blanketní odvolání doplní, tak nebyl povinen jej vyzývat k odstranění nedostatku a vady podání, tj. k doplnění odvolacích důvodů. Žalovaný podotkl, že v meritu věci rozhodoval po třech měsících od podání odvolání, přičemž žalobci za tuto dobu nic nebránilo v tom, aby odvolání doplnil.
6. Vedle toho se žalovaný vyjádřil i k námitkám žalobce proti samotnému záměru tak, že se jedná o námitky, které žalobce vznesl už v průběhu zjišťovacího řízení, a které byly prvostupňovým orgánem vypořádány. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
9. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130).

publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „*úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“.* Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

10. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
- 11. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže*

být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezh Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

12. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

13. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné podotknout, že správní orgány jako orgány moci výkonné mají za úkol vykonávat právo, kdežto soudní moci přísluší právo nalézat. Tato skutečnost je aplikačně zásadní, protože mnoho zákonných norem může být

užíváno, avšak vůči různým kauzám nevhodně. Soudní moc slouží mj. k hledání správného účelu a významu práva, resp. zákonných norem, čímž právo kauzálně precizuje.

14. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
15. Správní orgán I. stupně po provedeném zjišťovacím řízení učinil závěr podle ust. § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, že předložený záměr "Cykloturistická základna Pod Klepáčem" nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nepodléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (ve zkratce „EIA“ neboli „*Environmental Impact Assessment*“).
16. Proti rozhodnutí ve věci podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že se odvolává v celém rozsahu, ale že z časových důvodů nemůže vypracovat podrobné odůvodnění svého odvolání, a to pro časovou tíseň a množství správních řízení, ve kterých vystupuje. K tomu doplnil, že důvody odvolání doplní dodatečně. V téže věci bylo rovněž podáno odvolání také ze strany Okrašlovacího spolku čelákovického, IČO 02206820, přičemž i tento subjekt se následně domáhal ochrany soudní cestou.
17. Správní orgán I. stupně po obdržení obou odvolání oznámil veřejnou vyhláškou, že je možné se s jejich obsahem seznámit a vyjádřit se k nim, k čemuž stanovil lhůtu 10 dnů. K odvoláním se nikdo nevyjádřil a odvolatelé je nikterak nedoplňovali. Správní orgán I. stupně proto po uplynutí výše uvedené lhůty podle ust. § 88 správního řádu předal odvolání se svým stanoviskem žalovanému.
18. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, a proto odvolání žalobkyně (i druhého odvolatele) zamítl podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu.
19. Podle ust. § 82 odst. 2 věty první správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
20. Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
21. Za nespornou skutečnost je možné považovat to, že žalobce podal včasné odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když však uvedl, že z časových důvodů není schopen předložit podrobné odůvodnění svého odvolání a že odůvodnění zašle dodatečně. Rovněž je nesporné, že toto odvolání žalobce nedoplnil a žalovaný jej k doplnění nevyzval.
22. Soud se tak nejprve zabýval tím, zda měly správní orgány povinnost žalobce k doplnění odvolání, resp. odvolacích důvodů, vyzvat.
23. Jak bylo uvedeno výše, podle ust. § 82 odst. 2 věty první správního řádu musí odvolání mimo jiné obsahovat také údaje o tom, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. Z podaného odvolání však plyne jen to, že žalobce brojil proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v celém rozsahu.
24. Vyjádření obecného a blíže nespecifikovaného nesouhlasu s rozhodnutím však neodpovídá na otázku, v čem odvolatel (nyní žalobce) spatřuje rozpor s právními předpisy

či nesprávnost rozhodnutí. Odvolání tak postrádá podstatnou náležitost, která je předpokládána ust. § 82 odst. 2 správního řádu.

25. Otázkou postupu správních orgánů v případě blanketních odvolání, resp. postupem správních orgánů v případech absence některých z náležitostí dle ust. § 37 odst. 2 či ust. § 82 odst. 2 správního řádu, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Dospěl přitom k závěru, že „vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle nějž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“ (srov. jeho rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53).
26. Obdobný závěr byl vysloven i v rámci rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67, kde soud uvedl, že nepostupoval-li správní orgán v případě absence některé z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu výše uvedeným způsobem, tedy podle 37 odst. 3 uvedeného zákona, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí. Tento právní názor je zachován i v současné judikatuře NSS, z níž lze podpůrně odkázat např. na rozsudky NSS ze dne 17. 04. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33, ze dne 20. 3. 2019, č. j. 6 As 248/2018-34, ze dne 06. 06. 2019, č. j. 7 As 68/2019-33, či ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 As 55/2020-31.
27. Ze všech uvedených premis bylo nutné učinit závěr, že **správní orgány byly povinny žalobce k doplnění odvolání, resp. odvolacích důvodů, vyzvat**. Správní orgány však tímto způsobem nepostupovaly a neučinily kroky pro odstranění vad odvolání podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu. **Tato povinnost správních orgánů přitom vyplývá přímo z textu zákona**, když je navíc i podpořena ustálenou judikaturou správních soudů. Řízení tak bylo zatíženou vadou podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 04. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34).
28. Na výše uvedeném závěru o zákonné povinnosti správních orgánů vyzvat žalobce k doplnění odvolání nic nemění ani skutečnost, že žalobce sám avizoval, že má v úmyslu odvolání doplnit. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 7 As 28/2017-23, ve kterém byla řešena obdobná situace. Nejvyšší správní soud dovodil, že „na závěru o povinnosti stěžovatele postupovat v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu nemění nic ani to, že žalobce deklaroval vědomost o nedostacích svého odvolání a avizoval, že odvolání doplní. Pro řádný průběh odvolacího řízení je nezbytné, aby odvolací orgán případně deklaroval, že nepovažuje odvolání za úplné (obsahující všechny zákonné náležitosti) a v jakém rozsahu je třeba odvolání doplnit. Nelze totiž obecně vyloučit, že odvolatel posléze změní svůj původní úsudek o neúplnosti podaného odvolání a vzhledem k tomu, že mu odvolací orgán nevytkl žádné nedostatky, bude očekávat projednání odvolání v původní podobě. Názor odvolacího orgánu o neúplnosti podaného odvolání bez předchozího upozornění by pak mohl pro něj být nepřípustně překvapivým“. Závěry citovaného rozsudku jsou podle soudu aplikovatelné i na nyní projednávaný případ. V této souvislosti je navíc vhodné poukázat na zásadu zákonnosti obsaženou v ust. § 2 odst. 1, 4 správního řádu, jakož i na ust. § 50 odst. 3 téhož zákona, kdy v rámci ochrany veřejného zájmu se musí správní orgán z vlastní aktivity zasadit o zjištění všech okolností důležitých pro takovou ochranu, a to obzvláště v situaci, kdy účastník řízení něco avizuje, ale nedokládá.

29. K tvrzení žalovaného, že rozhodl až po třech měsících od podání odvolání, čímž žalobci nic nebránilo v tom, aby v průběhu této doby odvolání doplnil, soud uvádí, že na zákonnost postupu odvolacího orgánu, který bez znalosti odvolacích námitek o odvolání meritorně rozhodne, nemá vliv délka časového úseku od podání odvolání do vydání rozhodnutí o odvolání (srov. právní větu z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaného ve Sbírce NSS pod č. 1578/2008). Stále se přitom jedná o skutečnost toho, že ze strany žalovaného došlo k porušení jeho zákonné povinnosti, což není možné zhojit odkazem na relativně dlouhý časový prostor k tomu, aby žalobce splnil svoje avízo. Postupoval-li by žalovaný tak, že by žalobce vyzval k doplnění jeho podání (odvolání) o odvolací důvody, tak by tím zároveň plnil i poučovací (informační) funkci vůči žalobci, což se však nestalo.
30. Vzhledem k tomu, že správní orgány žalobce k odstranění vady podaného blanketního odvolání nevyzvaly, tak soud musel postupovat v mezích zákona a intencích uvedené konstantní judikatury NSS a žalované rozhodnutí ve výroku, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce, pro vady řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušit. Žalobce tak byl úspěšný se svojí uplatněnou námitkou procesněprávního charakteru, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zbývajících žalobními námitkami hmotněprávního charakteru (odvozenými od tvrzené žalobní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.) se soud nezabýval, neboť jejich vypořádání by bylo za daných okolností nadbytečné. V dalším řízení je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (tzn., že žalovaný žalobce vyzve k odstranění vad podaného odvolání a o odvolání následně znovu rozhodne).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci účelně vynaložené náklady soudního řízení, tj. soudní poplatek za podání návrhu na zahájení soudního přezkumu ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, a to podle ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/196 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Soud k náhradě nákladů řízení stanovuje lhůtu v délce tří dnů podle ust. § 160 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení neměla právo na náhradu nákladů řízení, když u ní nebyly splněny zákonné podmínky pro vznik práva na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. března 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu